

26

Nu încape vorbă!

Despre prejudecata lui Toma necredinciosul

Toma a fost mereu victima unei proaste reputații. Bineînțeles că reputația lui nu este atât de dezastruoasă ca a lui Iuda, cel care l-a trădat pe Isus și s-ar putea nici să nu o egaleze pe cea a lui Petru, cel care s-a lepădat de Domnul în noaptea de dinaintea răstignirii. În orice caz, Toma este de obicei clasificat printre “băieții răi” dintre cei doisprezece ucenici, care au fost oamenii cei mai apropiați de Isus în acei trei ani de lucrare.

Toma își datorează această reputație de “băiat rău” unui incident care a urmat învierii lui Isus. Acesta din urmă se arătase ucenicilor ascunși, însă Toma nu se afla cu ei. Când aceștia i-au dat vestea învierii Mântuitorului, el a reacționat afirmând: “Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (Ioan 20:25).

Când Isus i s-a arătat mai târziu și lui Toma, i-a zis: “Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios” (Ioan 20:27).

Mulți oameni care citesc aceste rânduri îl blamează pe Toma fiindcă s-a îndoit și făcând acest lucru uită că nici unul dintre ceilalți ucenici nu au crezut până nu au văzut la rândul lor dovada de netăgăduit a învierii. Toți ceilalți în afară de Toma văzuseră deja mâinile și coasta lui Isus. Un alt lucru semnificativ este și faptul că Isus nu îi spune lui Toma “Nu trebuie să te îndoiești niciodată”, ci, în loc să rostească această propoziție, îi arată și acestui ucenic dovezile palpabile ale fostelor răni, după care îi spune, “nu fi necredincios”. Iar în cele din urmă, când Toma vede cu ochii săi ceea ce ceilalți văzuseră deja (Biblia nu menționează că l-ar fi atins într-adevăr pe Isus pentru a împlini un gest crezut ca neapărat necesar), face una dintre cele mai spectaculoase mărturisiri de credință din istorie, numindu-l pe Isus, “Domnul meu și Dumnezeu meu!”.

Dintr-un motiv oarecare, ne lăsăm duși de impresia că îndoiala nu poate fi în nici un caz asociată credinței. “Adevărații creștini nu se îndoiesc” spunem noi cu convingere.

Dar acest lucru este o prejudecată.

Îndoiala nu reprezintă opusul credinței; ea este, plastic spus, strămoșul credinței. Îndoiala nu anulează credința, ci îi face loc.

De fapt, la fel ca în cazul lui Toma, îndoiala poate fi impulsul vital care să ne conducă spre adevăr.

“Căci este crez mai mult în dreaptă îndoială”, spune Tennyson, “decât într-o credință doar pe jumătate”.

Gordon și William Brown afirmă în cartea lor, *Romani: o evanghelie a libertății și harului*: “Credința crește prin căutarea adevărului, iar cel ce caută trebuie să-și formuleze o mulțime de întrebări care necesită ‘dreaptă îndoială’. Sensul originar al cuvântului grecesc *skeptikos* se traduce prin ‘căutător’, sau mai precis prin ‘cel care se întrebă’”.

Prejudicata de tip Toma necredinciosul, conform căreia “adevărații creștini nu au îndoieli”, nu are nici o bază scripturală. Lecția care trebuie reținută din experiența lui Toma este aceea că îndoiala este un lucru natural și că trebuie să fim sinceri privitor la propriile noastre îndoieli; pentru că această ‘dreaptă îndoială’ este cea care face loc credinței ce se instaurează în urma adevărului pe care Isus ni-l descoperă în mod personal.

Temă de casă

Înfruntă prejudicata creată de mitul lui Toma necredinciosul, răspunzând celor de mai jos:

Citește Luca 24:1–12. Care a fost reacția ucenicilor când femeile le-au dus vestea învierii lui Isus (versetul 11)?

Citește Luca 24:13–24. Cum au reacționat cei doi care mergeau în drum spre Emaus la vestea învierii? Ce implică aceste versete: siguranță sau mai degrabă nesiguranță?

Citește Luca 24:25–35. Cum au devenit cei doi călători convinși în mod absolut de realitatea cutremurătoare a învierii?

Citește Luca 24:36–47. Care a fost prima reacție a ucenicilor la apariția lui Hristos înviat (versetul 41)? Ce i-a convins (versetele 40, 42, 43 și 45)?

Citește Ioan 20:19–29. Care a fost răspunsul lui Isus la exclamația lui Toma, “Domnul meu și Dumnezeuul meu?” În mod asemănător,

Mântuitorul dorește ca și noi să ajungem în acel punct al mărturisirii Lui ca Domn și Dumnezeu.

Care îți sunt îndoielile? Roagă-te ca El să te călăuzească, prin îndoielile tale, către o nouă mărturisire a credinței.